

ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΑΡΟΜΗΣ.

Διὰ τὸς ἐντὸς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπικρατείας.

Ἐτήσιος	Δραχ. 30
Ἐξαμηνιαία	» 15
Τριμηνιαία	» 8

Τιμὴ καταχωρήσεων δι' ἕκαστον στίχον ... Λεπ. 40

Ἐκδίδεται κατὰ Δευτέραν καὶ Πέμπτην.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, τῆ 30 Αὐγούστου 1871.—Δευτέρα.

Αἰ ἀληθεῖς περὶ ἐκβολᾶδων ἐκθέσεις τῶν Παρισίων.

Ἐνθυμούνται θεδαίος οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν, ὅπως ἐγένετο θόρυβος, κατὰ τὴν περὶ ἐκβολᾶδων συζήτησιν, περὶ ἐκθέσεως τῆς Μεταλλευτικῆς Σχολῆς τῶν Παρισίων, καὶ ἢ ἡ ἀναλογία τοῦ ἀργύρου, ἐν ταῖς ἐκβολαῖς ἢ ἐν τοῖς μεταλλοχοῦς χυμαῖσι τοῦ Λαυρίου, ὡρίετο περὶ τοῦδε μεγάλῃ, εἰς διακατομμύρια δ' ἐντεῦθεν ὑπολογίζετο τὸ ποσὸν τοῦ ἐκεῖ κρυπτομένου ἀργύρου. Καὶ ἐβέβη μεν τότε, ὅτι ὁμολογήθη παρα τῆς ἐν Παρισίῳ Σχολῆς τὸ λάθος αὐτῆς, ὅπερ ἄλλως τε ἀρ' ἑαυτοῦ κατεδικαιώθη ἀλλ' ἡ δημοκράτεια, γρη῏ον ἐχούσα νὰ ἐκτιμᾷ, ὅσον ἐνεστο, τὰ ψευδῆ, ὅπως ἀσφαλτέστερον σαχηνεύσῃ τὸ δημοσὸν φρόνημα, ἐξαπατῶσα αὐτὸ, καίτοι καλῶς γινώσκουσα, ὅτι ἡ πρώτη ἐκείνη ἀνάλογος ἦν ἐσφαλμένη, οὐ γὰρ ἔπρεπε, πασιπῶσα αὐτὴν, ὡς ἀκριβῆ, διαψεύδουσα δὲ, ἐπιθετικῶς ἀντιθετοῦ, διερωτοῦσα τὰ σφάλματα τῆς πρώτης, ἀποστέλλει εἰς τὴν ἡμετέραν Κυβέρνησιν.

Ἀπὸ τῆς σήμερον, πᾶσα ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀμφισβήτησις αἰρεται. Παραδίδοντες εἰς τὴν δημοσιότητα καὶ τὴν πρώτην καὶ τὴν δευτέραν ἐκθεσὶν τῆς γαλλικῆς Σχολῆς, πεποιθήμεν, ὅτι ἐκπληρούμεν ἐν καθήκον πρὸς τὴν δημοσίαν συνείδησιν, ὑποβάλλοντες αὐτῇ τὸ ἀληθές, καὶ διασκοῦσθαι πᾶσαν ἐπὶ ἀρίστων λόγων καὶ φημὶ ἀνυποστάτων στρηζομένην διάδοσιν.

Ἡ πρώτη πρὸς τὴν ἡμετέραν Κυβέρνησιν ἀποσταλεῖσα ἐκθεσις, συνεπεία τῆς παρα τῆ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ἰγπουργῶν Κ. Θ. Διλιγγῆν ἀποστολῆς δείγματος ἐκβολᾶδων ἐκ τοῦ Λαυρίου καὶ τῆς ἀναλύσεως αὐτοῦ ἐν τῇ Ecole des Mines, εἶχεν ὡς ἔπειτα:

«ΜΕΤΑΛΛΕΥΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΧΗΜΙΚΩΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΩΝ.»

[«Ἀποσπασμα εἰς τὰν ἀρχαίον τοῦ δοκιμαστικοῦ γραφείου αὐτῶν μεταλλικῶν οὐσιῶν.»]

«ΠΑΡΙΣΙΟΙ, τῆν 4 Μαΐου 1870.»

«Ἀποτέλεσμα τῆς δι' ὑγρᾶς ὁδοῦ ἀναλύσεως τοῦ δείγματος αὐτοῦ ἀνθρακικοῦ μολύβδου, τὸ παραδοθέντος ἀπὸ τὸν Κύριον Φωκίωνα Ροῦ, ὡς προερχομένου ἀπὸ τοῦ Λαυρίου (Ἑλλάς).»

«Ἐπὶ ἑκατὸν μερῶν τοῦ δείγματος ἐξήχθησαν τὰ ἐξῆς:	
α' Ὑπόλειμμα ἀργιλιοῦς	29,000
β' Ὑπεροξειδίου σιδήρου	27,400
γ' Ἀσβεστός	4,600
δ' Ὄξειδον μολύβδου	20,000
ε' Ἐμπεριεχόμενον ποσὸν μεταλλικοῦ μολύβδου 18,56	
α' Ἀρσενικὸν ὀξύ	3,300
α' Ἰώδωρ καὶ ἀνθρακικὸν Ὄξύ (ἀπόκλιμα ἐν πυρὶ)	14,600
α' Ἀργύρος	0,283
	99,183

«Ὁ ἐπὶ τῶν μεταλλείων Μηχανικός L. MERCIER.»

Ἐπειδὴ τὸ ἐξαχθένον τοῦ ἀργύρου ἐθεωρήθη ὑπερβολικὸν καὶ δὲν εἶχε γινώσκων ἀναλογία πρὸς τὰ ἐξαχθένον τῶν ἐν Ἑλλάδι γενομένων δοκιμασιῶν, ἡ Κυβέρνησις ἐζήτησεν παρὰ τῆς ἀνωτέρας Γαλλικῆς Σχολῆς διασφάσιν. Μετὰ τινα χρόνον, ἔλαβε παρ' αὐτῆς τὴν ἀκόλουθον ἀπάντησιν.

«ΠΑΡΙΣΙΟΙ, 20 Μαρτίου 1871.»

«Ὁ συνδρακτικὸς μολύβδος, ἐν τινι σιδηρούῳ ἀργιλίῳ μεμιγμένον με μικρὸν τι ποσὸν Χαλικῆς. Τὸ δῆγμα τοῦτο παρεδόθη ὑπὸ τοῦ Κυρίου Φωκίωνα Ροῦ, ἐπιτετραμμένου τῆς Ἑλλάδος:

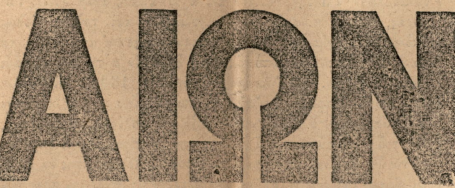
«Ἡ παρούσα ἀπόκρισις ἀναφεῖ τὴν προηγουμένην. «Ἡ πρώτη διαδραματιζομένη ἀπάντησις περιεῖχε τοῖς ἐπομένον ἀνομοίωτοις.

«Μολύβδος 0]0	15,10
α' Ἀργύρος εἰς 100 χιλιογρ. τοῦ μολύβδου (plomb d'œuvre)	0,283 γραμ.

«οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι εἶναι ἀκριβεῖς.

«Βραδύτερον ἐζητήθη πληρτέστερα ἀνάλυσις, ἀλλ' ἔλαβε χῶρον λάθος εἰς τὴν ἀντιγραφὴν τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ἀργύρου, διότι, ἀντὶ νὰ σιμειωθῇ ὡς ποσοστὸν τοῦ μολύβδου, ἐσιμειώθη ὡς ποσοστὸν τοῦ μεταλλοχέματος. Πανορθοῦντες λοιπὸν τὸ λάθος σιμειωμένον ἐνταῦθα τοῖς ἀκριβεῖς ἀριθμοῖς ὡς ἐξῆς:

α' Ὑπόλειμμα ἀργιλιοῦς	29,000
β' Ὑπεροξειδίου σιδήρου	27,400
γ' Ἀσβεστός	4,600
δ' Ὄξειδον μολύβδου	20,000
ε' Ἀρσενικὸν Ὄξύ	3,300
α' Ἰώδωρ καὶ ἀνθρακικὸν Ὄξύ	14,600
α' Ἀργύρος (ἀκριβῶς διορθωθεῖς)	0,0427
	98,9427

ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΑΡΟΜΗΣ.

Ἐν Τουρκίᾳ ἐτήσιος	Φράγ. 40
Ἐν Αἰγύπτῳ	» 44
Ἐν τῇ Ἀμερικῇ δολαρία	10
Ἐν τῇ Ἑυρώπῃ	Φράγ. 45
Διὰ τὸς ἐν Ἀσσίᾳ κατ' ἔτος φλωρία Ὀλανδικά ..	5
Διὰ τὸς ἐν Ῥωσίᾳ κατ' ἔτος ρούβλια ἀργυρᾶ ..	15

«Ὁ ἀργύρος ἀναγόμενος εἰς τὸν τόνον τοῦ μετὰ ἡλλεῦμα τὸς, ἀνέρχεται εἰς 427 γραμμάρια.»

«Ὁ ἐπὶ τῶν μεταλλείων μηχανικός Δευθυντὴς τοῦ γραφείου τῶν δοκιμασιῶν L. Mercier.»

Πόθεν προέβλε το λάθος; Προέβλε, ὡς καὶ ἡ ἐκθεσις ἡ γαλλικὴ ἀναφέρει, διότι, ἐνθ' ἡ 300 γραμμάρια ἀργύρου περιέχονται ἐντὸς ἑκατὸν χιλιόγραμμων μολύβδου, εἰς τὴν πρώτην ἐκθεσιν ἐσιμειώθη, κατὰ ἴδιον, ὅτι περιέχονται εἰς ἑκατὸν χιλιόγραμμά μολύβδου, ἢ τὸ ἀργύρου. Ἐν τῇ πραγματικότητι ὅμως, ἐντὸς ἑκατὸν χιλιόγραμμων τοῦ μίγματος τούτου, ἦτοι τῶν ἐκβολᾶδων, περιέχονται οὐκ ἑκατὸν χιλιόγραμμά μολύβδου, ἀλλὰ μόνον 15,10, ἐπομένως ἀργύρου μόνον 0,0427. Ὅθεν ἡ διαφορά ἦν μεγίστη καὶ κολοσσιαία, ὑπερ τὸ ἐξαπίσιον δὲ καὶ ἡμισυ τοῦ πραγματικοῦ ὑπελογίζετο ἐπομένως τὸ δικὸν ποσόν. Ὅπως δ' εἶτι μᾶλλον νοσηρὸν ὁ ἀναγνώστης τὴν διαφορὰν, μεταφέρουσα τὰ ἐξαχθένον εἰς ἀριθμὸς ἀπλούτερος. Κατὰ τὴν πρώτην διαδραματιζομένην ἀνάλησιν, ἕκαστος τόνος μολύβδου περιεῖχε 15,000 γραμμάρια ἀργύρου, κατὰ τὴν τελευταίαν, τὸ ποσὸν τοῦτο περιορίζεται εἰς 2,300 γραμμάρια. Ἐννοεῖ τις ἐντεῦθεν, ὅτι ἡ κολοσσιαία, ἐν τῷ ὑπολογισμῷ τοῦ δικαίου ποσοῦ, διαφορά. Τὸ δεύτερον δ' ἐξαχθένον τοῦτο εἶναι συμφωνοῦν καὶ πρὸς τὰς ἐνταῦθα γενομένας δοκιμασίας, καὶ ἄς εἰς ἕκαστον τόνον μολύβδου εὑρεθῇ περιεχόμενος ἀργύρος 1500 ἕως 5000 γραμμάρια, καὶ μάλιστα πρὸς τοῦς ἀκριβεῖς ἰσχυρισμοῦ τοῦ Κ. Σαρπτιέρ, ἐν ταῖς διαφόροις ἀναφοραῖς του, σημειώσαντος πάντως, ὅτι ἐν ἑκάστῳ τόνῳ μεταλλοχέματος περιέχονται 2000—2500 γραμμάρια ἀργύρου.

ὑποβάλλοντες εἰς τοῦς ἀναγνώστας ἡμῶν καὶ εἰς τὸ νοημὸν Κοινὸν τὰ ἀνωτέρω κείμενα, καὶ τὰ δι' αὐτῶν θεθαυόμενα ἐξαχθένον, περὶ τὴν θεωρούμενην ἄλλην προσήκων. Τὰ πράγματα εἰσὶν ἀρ' ἑαυτῶν ἀκόλουθος ἐπισημάνεισιν, ἀνακρούει δ' ἡμᾶς κατ' ὀλοκλήριον καὶ ἐπὶ τούτου, ὡς μὴ ζητήσαντας νὰ διαδοῦκοιμεθα τὴν καθὼν συνείδησιν. Πασιπῶσα, ὅτι, διὰ τοῦ χρόνου, ὁ αἰθίων διὰ δικαιοσύνην ἐπιτελεῖται κατ' ὀλοκλήριον, ἐρ' οἱ ἐπὶ ἀρετῆς καὶ ἰσχυροῦ ἐπὶ τοῦ λαοκρατικοῦ ζήτηματος, εἶτι δὲ κατενόησαν ἢ ἀσπερῆ ἢ ἄσπερῆ τῆς δημοκρατίας, ἀπὸ τῶν εἰρησμένων νὰ προκάλωται αὐτήν.

ΥΣΤΕΡΟΓΡΑΦΟΝ. Εἰσέρου ἡμῶν γραμμάρια καὶ στοιχειοθετημένα τὰ ἀνωτέρω, ὅστε ἀνεγόμεν τὴν Ἐπιμεριῶν τῶν Συζητήσεων. Ἀφορμὴ λαμβάνουσα αὐτὴ ἐκ τῶν ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ ἡμῶν δημοσιευθέντος ἐπὶ τοῦ προκειμένου συντόμου διαφόρου ἰσχυρίζεται: α) ὅτι ὑπάρχει πραγματικῶς ἐκθεσις τοῦ Κ. Ραγκαβῆ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, θεθαυόμενα, εἰ, ἀκατὰ ἀτὰς ἀναλύσεως, τὰς γενομένας ἐσθλάσας καὶ ἐπιτήδευσιν τοῦ «Μεταλλευτικῆς Σχολῆς τῶν Παρισίων, καὶ κατὰ τοῦς ὑπ' αὐτῆς γενομένους ὑπολογισμοῦ ἐπὶ τοῦ ποσοῦ τῶν καταμετρηθησέων ἐν Ἑλλάδι ἐκβολᾶδων τοῦ Λαυρίου, ὅπως ἐσιμειώθη αὐτοῦ ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, ἡ ἀξία τῶν ἐκβολᾶδων αὐτῶν ἀνέρχεται εἰς ἐν διακατομμύριον καὶ τετρακάρια ἀπεντηκοντα ἑκατομμύρια φραγκῶν.» β) ὅτι ὁ Κομμουνιστὴς ἀποκρίπτεται καὶ ἀπὸ τῶν συναδέλφων του αὐτῶν τὴν ἐθεσιν αὐτὴν γ) ὅτι ἡ ἀπὸ (8/20) Μαρτίου ἐκθεσις τῆς Μεταλλευτικῆς Σχολῆς τῶν Παρισίων, μετὰ τὴν τοῦ Κ. Ραγκαβῆ, θεωρεῖται, αὖθις ὑποβληθείσα καὶ ἀνακρίσις πίστεως.» δ) ὅτι ὁ Κ. Σαρπτιέρ «ἀπέσπασεν ἐπισημῶς» τὴν περὶ παρατίσεως ἀπὸ πάσης ἐπὶ τοῦ Λαυρίου ἀξιώσεως τῆς πρῆσιν, ἀντὶ 20,000.00 δραμῶν.

Μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν κειμένων ὀλοκλήριον ἀσφότερον τῶν ἐκθέσεων τῆς Μεταλλευτικῆς Σχολῆς τῶν Παρισίων, ἀποβάνει, νομίζομεν, περὶ τὴν πᾶσα συζήτησιν, καὶ ἡ θέσις ἡμῶν ἀλλόσως ὅτις. Ἡμεῖς ὑποβάλλομεν ἐνώπιον τοῦ Κοινῶ ἠθικὰ καὶ ὠρισμένα πράγματα, κείμενα, ἄτινα ζητήσαντες ἐλάβομεν ἀπὸ τοῦ Ἰγπουργοῦ διότι ἐθεωροῦμεν ὡς καθήκον ἡμῶν πρῶτιστον, νὰ παραδώσωμεν εἰς τὴν δημοσίαν κρίσιν αὐθεντικὰ καὶ ὠρισμένα κείμενα, τὴν δὲ Κυβέρνησιν ἐκρίναμεν ὑπόχρεον νὰ πιάσῃ τὸ τοιοῦτον. Τί εἰς ταῦτα ἀντιτάσσει ἡ Ἐπιμεριῶν τῶν Συζητήσεων; α) Κείμενα αὐθεντικὰ ἄλλα; Ὅχι! γρημῆς μόνον, ὅτι ὁ Κομμουνιστὴς ἔλαβεν ἄλλαν ἐκθεσιν, ὑπολογίζουσα εἰς ἑκατομμύρια τὰς ἐκβολᾶδας, ἢ ὅμως ἀποκρίπτεται. Καὶ δεῖται νὰ τὴν ἀποκρίπτε, ἐνθ' αὐτῶν πρῶτιστον εἶχε συμφέρον νὰ βεβαιωθῆ τὰ διακατομμύρια τῆς δημοκρατίας, ἀπὸ ὑποκλήσεως ἢ στιγμῆ ἀκατανοήτου ἐπὶ τὴν πῆσιν αὐτῆς ἀπεδόθη τὰ συμπεράσματα τῆς καὶ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς, ἀπὸ ὑπόθεσεως, ὅτι ἐνδομῶς δὲν ἦδυνάτο ἐν οὐδενὶ λόγῳ νὰ παραλειθῆ, ὡς ὀρθόν, ὡς δικαίον, ὡς νομίμον, ὑφίσταται ὁμοῦρον τὰς ἐντεῦθεν διασφάσεως; Καὶ ὁ Κομμουνιστὴς εἶναι ἀρ' ἄγε τὸς ἀπλοῦς, ὅπως ἀποκλύψῃ ἐκθεσιν τοῦ Κ. Ραγκαβῆ, ἢ τὴν τῶν ἡβραίων ἡμέλει νὰ ἰδῇ τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος, καὶ νὰ ἐκτεθῆ μετὰ τινος ἡμέρας εἰς τὴν κοινὴν ἀκατάκτισιν; Εἶναι ΦΕΥΓΑΟΣ παρατολμῶστα, ὅτι εἰς τὸ ὑπονοῦμεν ἡμῶν ἐσπᾶλθ ἐκθεσιν τοῦ Κ. Ραγκαβῆ, ἡ μᾶλλον ἐκθεσιν τῆς Μεταλλευτικῆς Σχολῆς τῶν Παρισίων ἄλλη παρὰ τὴν ἀπὸ 8 (20) Μαρτίου 1871 ἀποσταλεῖσαν, τὴν διορθωσάντων ἐν τῷ πρὸ ἔτους γενομένον λάθος, καὶ ἢ ἀνωτέρω κατεχωρήσαμεν. Ἀπέναντι τῆς θετικῆς, τῆς ὠρισμένης διαθεβασίσεως, ἢν ἔχομεν ἐπὶ τὸ σῶμα; αὐτοῦ τοῦ Κ.

Κομμουνιστοῦ πᾶσα περὶ ὑπάρξεως ἄλλης ἐκθέσεως διαθεβασίαι εἰς τὰς Ἐπιμεριῶν τῶν Συζητήσεων εἶναι προσήγη ἀναξία. Ἡμεῖς δημοσιεύομεν κείμενα ἠθικὰ, ὠρισμένα, αὐθεντικὰ οἷς φέρετε κενὸς λόγους, ἀκόσμητα. Πρέπει δὲ νὰ ὑποβέτηται λίαν εὐθετος τὸ ἑλληνικὸν Κοινόν, ὅπως νομίζετε, ὅτι τοῦτο δὲν ἐκτιμᾷ τὰ τεχνάσματα σας, καὶ εἰ, ἀπορίητον τὰ αὐθεντικὰ καὶ ὠρισμένα κείμενα, θὰ πιστεῖσιν εἰς τὰς ἀρίστους, ἀνευ ἡμερημῶν, ἀνευ ἀριθμοῦ, ἀνευ κειμένων φρασολογίας σας.

Καθὼν ἀφορὰ τὸν τελευταῖον ἰσχυρισμὸν τῆς Ἐπιμεριῶν τῶν Συζητήσεων, μετ' ἄλλης τῆς ἐπιστημότητος καὶ τῆς ἀκριβείας, μετ' ἄλλης τῆς βεβαίωσιν, ἐσμέν εἰς θέσιν νὰ διαθεβασίωσωμεν τοῖς πάντας, ὅτι ἢ ἐν Λαυρίῳ Ἐταιρία εἰ μὲν ἐν ἐκτῶ ὀλοκλήριον εἰς τὰς πρώτας προτάσεις τῆς, περὶ παραχωρήσεως πάντων τῶν ἐν Λαυρίῳ δικαιοκρατιῶν τῆς, καταστημάτων τῆς, ἐργῶν τῆς, ἰδιοκτησιῶν τῆς ἐπὶ σκοπιῶν ἢ ἄλλων γαιῶν, ὅτι δὲ διαδοῦκοιμεθα καὶ ἐξαπατῶσι τὸ δημοσὸν φρόνημα, καὶ ἀποδεικνύονται ἀντικεινῶς κατὰ πίστες ἐκεῖνοι, οἷτινες ἀρ' ἑνὸς μὲν λέγουσιν, ὅτι ἐν Λαυρίῳ ὑπάρχεισι διαγίλια ἑκατομμύρια φραγκῶν ἐναποθετημένα, ἀρ' ἑτέρου δὲ, δὲν ἀποτολμᾷ νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν παραδοχὴν τῶν προτάσεων τῆς ἑταιρίας. Ροῦ καὶ Σιντο. εἰς παραχωρήσεις τούτων, ἀντὶ ἐλαχίστου ποσοῦ σκετικῶς, ἀντὶ τῆς ὠφελείας τῆς ἀμέσου καὶ ἀνευ δικαιοκρατίας ἐξακολουθήσεως τῆς ἐκκαμνησέως, καὶ τῶν ἄλλων ἐκμεταλλευτικῶν ἐργῶν, ὑπερ τοῦ δημοσίου τῆς Ἑλλάδος. Τί ἐπὶ τῶν ἀποδεικνύει ὁ διατακτικὸς οὗτος; ἢ οἱ οἱ περὶ διακατομμύριον γράροντες οὐδὲν πιστεύουσιν, ὅτι οἱ κτῆρῶς μόνον δημοκρατοῦσι καὶ συκοφαντοῦσι, καὶ ὅτι μηδεμίαν ἔχουσιν ὠρισμένην καὶ θετικὴν πεποιθῆσιν;

Ἀρκετὰ θεθαυῶς ἐπιτήσαντες, μετὰ τοῦδε τὸ ἐγγεμῆριον τῆς δημοκρατίας εἰς τὰ πλεῖρα τῆς Πατρίδος, διὰτι εἰσθε εἰστέ τοιοῦτον ἀσπλαγχνῶν, ὅπως τὸ στρέφεται ἀκρίμ ἐντὸς αὐτῶν; δὲν εἶναι ἀρκούντα ἀρ' ἄγε τὰ μέγρη τοῦδε γενομένα ἀσπότηματα καὶ αἱ ἀπειλούμενα ταπεινώσεις, καὶ νῆες θέλατε νὰ προκαλέσθε οἱ κτῆρῶς σκηνῆς;

Προκληθεῖσαι ἐπεξηγήσεις.

Ἡ Indépendance Hellénique, βαρεῖα φέρουσα τὰς παρατηρήσεις, ἀσπῆθουσαν αὐτῆ, ἐρ' ὅσον ἐγραφε πρὶ ἡμῶν ἀπαντήσαντες εἰς τὴν κατ' ὄριαν ἐδαφῆρικὴν καὶ προσήλητικὴν περὶ Ἑλλάδος, ὅσα καὶ ζημιώθη διατριβῆν, ἢν κατεχώρησεν ὁ Κ. Μεζιέρ, ἐν τῇ Ἐπιμεριῶν τῶν δύο Κόσμων, ἐσπέρει ιδεᾶς τινὰς περὶ γενικοῦσων τινων γενεῶν, καὶ περὶ ἡμῶν ἰδίων, ἄς δὲν δυνάμεθα νὰ παρελθῶμεν ἐν σιωπῇ.

«Ὁ Αἰὼν», γράφει ἡ Indépendance, ἀμέτρητα ἀγαπᾷ τὴν Ἑλλάδα, καλῶν, νομίζομεν, ἐπὶ τῆς ἀξίας τοῦς λόγους τοῦ διαδόχου τῆς Ρωσίας πρὸς τὸν στρατηγὸν Ἀσρῶ, καὶ εἰ ἀνεμνησάτο, ὅτι ἐν τῇ Κορκιαῖ ὀ Ἑλλάδι, νικῶσαν, ἀσπῆρει ιδεᾶς τινὰς περὶ γενικοῦσων τινων γενεῶν, καὶ περὶ ἡμῶν ἰδίων, ἄς δὲν δυνάμεθα νὰ παρελθῶμεν ἐν σιωπῇ.

«Ὁ Αἰὼν», γράφει ἡ Indépendance, ἀμέτρητα ἀγαπᾷ τὴν Ἑλλάδα, καλῶν, νομίζομεν, ἐπὶ τῆς ἀξίας τοῦς λόγους τοῦ διαδόχου τῆς Ρωσίας πρὸς τὸν στρατηγὸν Ἀσρῶ, καὶ εἰ ἀνεμνησάτο, ὅτι ἐν τῇ Κορκιαῖ ὀ Ἑλλάδι, νικῶσαν, ἀσπῆρει ιδεᾶς τινὰς περὶ γενικοῦσων τινων γενεῶν, καὶ περὶ ἡμῶν ἰδίων, ἄς δὲν δυνάμεθα νὰ παρελθῶμεν ἐν σιωπῇ.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι ὁ Αἰὼν ἀγαπᾷ τὴν Ρωσίαν, ὡς ἀγαπᾷ πᾶσαν ἄλλην ἄλλαν, ἢ τις ἡ συντελέσειν εἰς τὴν ἀναγέννησιν τῆς Ἑλλάδος, ἢ παρέχει ἐγγύγη, ὅτι ἐν τῷ μέλλοντι θὰ ὑποστηρίξῃ τὰς τάσεις τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἰς τὴν περὶ τοῦ ἀνάπτου του. Ἄλλ' ἡ συναδέλφους ἐσπέρει, καὶ εἰς τὸ ἄλλο, ἀπατῶνται δεινὴν ἀπάτην, ἢν ἐνθεωροῦν, ὅτι, διότι ὁ Αἰὼν ἐν ἐξουσίῃ, ὡς αὐτοῦ, τὴν Ρωσίαν, ὡς βάρβαρον καὶ ὁμῶσαν τὴν καταστροφὴν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἐννοεῖ ἀρ' ἑτέρου νὰ ἀκολουθῆ τῶν τῶν ἐν Ἑπρωσικῶσιν φωνῶν. Ἰδίως δὲ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐκτρέπεται ἡ Ἑλληνικὴ Ἀνεξαρτησία τὸ ὑφίσταμένου, ἐάν νομίζῃ, ὅτι οἱ οἰκίστητες λόγους, εἶτε τοῦ Ἀυτοκράτορος τῆς Ρωσίας, εἶτε τοῦ Διαδόχου τούτου, εἶτε τοῦ Γερμανοῦ, δυνατὸν ἦτο νὰ ἐπηρεάσων τὰς κρίσεις καὶ τὴν πορείαν ἡμῶν ἐπὶ ζήτημασων γενικοῦσων, ἐρ' ὄχι, κρινόντες, ὡδηγήθημεν ἐν σκέφῶν καθαροῦ ἑλληνικοῦ συμφέροντος, οὐδέποτε δ' εἰς ἐμπετισέων ἀλλοτριῶν. Δυνατὸν ὁ Διαδόχους τῆς Ρωσίας, καὶ αὐτὸς ἐπὶ ὁ Ἀυτοκράτορος τῆς Ρωσίας, νὰ ἐπισπῶν ὅτι ἐν θέλοσι περὶ Γαλλίας καὶ περὶ Γερμανίας τὸ ποιοῦτον κατ' ὁδὸν δυνατὸν νὰ ἐπηρεάσῃ ἢ νὰ μεταβάλλῃ τὰς κρίσεις ἡμῶν διότι ἐκείνοι μὲν κρινόντων, ὡς Ρῶσων καὶ ὑρ' ἄς διατελοῦν ἐμπετισέως, ἢν εἰς κρινόμεν, ὡς Ἑλλήνων καὶ ὑπὸ συμφέροντα ἴδια. Ἀγαπῶμεν τὴν Ρωσίαν, τὴν ἐσθόμεθα, εὐγνωσκώμεν αὐτῇ, εἶτι δὲ μᾶλλον, ἐν πεποιθῆσιν θεωροῦμεν τὴν ἐνίσχυσιν τῆς κατ' ἑαυτὴν καὶ τὴν κρείττονα ὀργανισμῶν τῆς, ὡς μίαν πρῶτονον ὑπερ τοῦ ἑλληνικοῦ μέλλοντος ἐγγύγησιν ἀλλὰ τοῦτο οὐδὸλος σιμεινεται, ὅτι ὡς κηρύβηλα ἀλαχόζοντα θὰ ἐπαναλοῦσων ὅτι ἐν Πετροῦσιν λέγεται, ἐπὶ ζήτημασων συνδεδεμένων τῷ ἰδανικῷ συμφέροντι, ἢ ἐπὶ τῶν ἐν τῷ κόσμῳ διαδραματιζόμενων.

Ἄλλ' ὁ Διαδόχους τῆς Ρωσίας εἶπε τῷ στρατηγῷ Ἀσρῶ τοῦς λόγους, ὅς φῶντα τινὰ εὐρωπαϊκὰ ζήτησων, ὅτι ἀπῆθου πρὸς αὐτόν; Τὸ τοιοῦτον δὲν εἶναι βεθαυόμενον αὐθεντικῶς, ὅστε δυνατὸν τῆς νὰ στηριχθῇ, ἐπὶ τῶσων σπουδαίων πραγματικῶν, εἰς τὰ ἀβέβαια ἀγγέλια ἐσπέρησων τινῶν. Ἄλλὰ, καὶ

γράφει. Ἐπί τινων ζητημάτων, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῶν πραγματικῶν γεγονότων, τῶν γεγονότων τῆς ζωῆς ἱστορίας, ὅταν δὲν συγκρατεῖται τὸ νῦν ὀδύνην τὴν καλὴν πίστιν, πᾶς λόγος ἀποκαίνει πευθίως· οὕτῃς ἡμεῖς βεβαίως δὲ ἀναλόμωμεν τὴν διδασχὴν οὐδὲν ἴσως. Σεβόμεθα βεβαίως τὰς πεποιθήσεις τῆς Ἰνδολογίας· ἀλλὰ δὲν δὲ μάς ἀδικίησιν, ἐάν πρὸ τούτων ἀπολόγοισμεν, ὅτι σεβόμεθα τὰ πράγματα καὶ τὴν ἱστορίαν, τὸ Κοινὸν πρὸς ὁ ἀπευθυνόμεθα, καὶ ὅπου δὲν θεωροῦμεν πρῶτον ἐν ἐξαπατώμεν, ἢ εἰς ἰσραηλινὴν ὀδύνην ὁδὸν, διαστρέφοντες ἐνόησον τοῦ τὰ πράγματα, ἀρνούμενοι δ' ἀποκαλύπτως καὶ τολμηρῶς τὴν ἱστορικὴν ἀλήθειαν.

Ἄγγελου Βλάχου κομωδία.

[Συνεχία Ἰδε Ἄρ. α Αἰῶνος 2705 καὶ 2707]

«Κύριος ἀληθινῶν στόμα ἐμπλήσει
ἐπὶ τοῦ ποιεῖν» (Ἰωβ κ', 21.)

Ἐπεσέθημεν τῷ ποιητῇ, ἀνὴρ ὅσως ἠοράθημεν ἐκ τῆς ἀναγνωστικῆς τῶν δραματικῶν ἔργων τοῦ ἠρόνως, δὲ δωροδοκῶμεν αὐτὸν τὴν ὑπόθεσιν ἐθνικωτάτης κομωδίας, ληφθεὶς ἐξ αὐτοῦ τοῦ προλόγου του. Ἀλλὰ πρὸ τούτου ἀναγκαζόμεθα νὰ ὑπομνήσωμεν τοὺς ἀναγκαστοὺς ὀλίγητά τινα περὶ τῆς καταστάσεως τῶν καθ' ἡμᾶς κοινοῦ.

Οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀγαπῶντων τὴν ἀλήθειαν, ὅσον μαῦρα καὶ ἂν ᾖ, δύναται ν' ἀρνήσῃ ὅτι ὁμοῦν πανταχοῦ τῆς γῆς ἡ εὐσεβία ἡ ἐκλείπει ἢ ἐκλείπει· ἢ δὲ ἠθικὴ, μετὰ τὸ ἀπεριεκπετοῦ αὐτῆς διαζύγιον ἀπὸ τῆς θρησκείας καὶ πρὸ πάντων μετὰ τὰ διδάγματα τῆς θεομαθίας ἢ ὠφελιματικῆς σχολῆς, καθήκοντες πράγμα τούτου ἀόριστον, διαφοροῦμενον καὶ ἐλαστικόν, ὥστε ὁ ὑπ' αὐτῆς ἐπιβαλλόμενος χυλινὸς ὀλίγον ἰσχύει κατὰ τὸν πᾶν. Ἐν τῇ τοιαύτῃ συγκυρίᾳ καὶ καταπτώσει παντὸς θρησκευτικῆ καὶ ἠθικῆ αἰσθητικῆς, στριγγίματα τῶν νεωτέρων κοινοῦν δύο μόνον ἐμείναν ὁδοί· ὁ ΔΗΜΙΟΣ, ὁ τιμωρὸς τὰς εἰς τὴν δικαιοσύνην τοῦ ὑπαγεῖναις παρεκτροπᾶς, καὶ ἡ ΤΙΜΗ, ἡ ἀναγκάζουσα τὴν κοινωνίαν ν' ἀπολακτικῆ ἀνηλεῶς τὸν ἐνόχον ἀισχυροῦν, διαφεύγουσας τὰ δικτύα τοῦ ποικιλοῦ νόμου. Ἀκριβὸς δ' ἐξετάζοντες τὸ πᾶγμα θέλομεν εὐρεῖ, ὅτι τὴν ἀμελλικτον ταύτην αὐστηρότητα ἐπιβάλλει ταῖς νεωτέραις κοινοῦναις οὐχὶ ὑπερπλοῦσας τὴς ἕλιος ἀρετῆς, ἀλλ' αὐτὴ τῆς συντηρήσεως τῶν τῶ συμφορῶν, ἀρῶν ἡ πείρα ἀπεδείξει τὴν ἀνάγκην τοῦ βαρέος τούτου κοινοῦ χυλινῶ.

Ἐν Ἑλλάδι ὁμοῦ τὴν ἀνάγκην τοῦ τοιούτου καλὸν ἔχον δὲν ἐνοσημεν ἀνομ. Ἀπρεπῆς βεβαίως ἴσως δὲ ἡ ἀλιθὴν ἔβλεπεται εἶναι νὰ εἴπῃ τις ὅτι ὁ Ἑλλῆν στερεοῖται τὸ αἰσθητικὸν τῆς τιμῆς· οὐδεὶς ὁμοῦ δύναται καὶ ἐν πεποιθήσει νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι τὸν παραβαίνοντα τοὺς νόμους αὐτῆς ἀπολακτικῶν ὡς φεραλὸν πρῶτον καὶ καταπαύσασιν εἰς κοινοῦν ἄνατον ὡς ἐν τῇ ἀσπί. Ἡμετέροις ὄντας καὶ εὐαγγελικότεροι τοῦν φράγγων ἐπὶ βουλόμεθα τὸν θάνατον τοῦ ἀσέβου· ἢ δὲ τοιαύτη ἀνοχὴ ἀναγκάζει ἡμᾶς πολλὰ καὶ παρῶθεν τὸ τοῦ Μολιέρου, λέγοντες·

«Il est avec l'honneur des accommodations».

Ἄλλ' ἵνα μὴ τις νομίσῃ ἡμᾶς κακίζοντας τὰ πάτρια καὶ ὡς νυκτοκόρακας θαυρομένους ὑπὸ τῶν ἀνείνων τοῦ ἑσπερίου πολιτισμοῦ, σπεύδοντες νὰ περιστέλωμεν ἐντὸς τῶν ἀληθῶν καὶ γενοτάτων αὐτῆς ὁρίων τὴν καθ' ἡμᾶς ὑπεροχὴν τῶν ξένων ἢ καλλὸν τὴν μεταξὺ ἡμῶν καὶ ἐκείνων ὑπερόχον διαφοράν.

Βαθὺς τῆς ψυχολογίας τῶν νεωτέρων χυλινῶ, ὁ Ἰ. Ἰακωβὸς Φουσσὸς, ἂν δὲν ἀπατώμεθα, θέλων νὰ καταστήσῃ ψηλαφρῆτην τὴν ἐσχάτην ἐξαχρησίστην τὸν ἀνθρώπου, ἐφευρῆς τὴν γνωστὴν ἐκείνην παραβολὴν τοῦ Μανδραγῶν, ἀποτεινὸν εἰς τὸν ἀναγνώστην τὴν ἀκόλουθον ἐρώτησιν· «Ἄν δι' ἄπλοο νουμάτος, κινῶν ἀπὸν δάκτυλον ἡ καμμένην τὸν ὀφθαλμὸν, ἠδύνασο νὰ φουεῖσας ἐν ἀποκέντρῳ τῆς Κίνας ἐπαχρῆ Μανδραγῶν τινα, καὶ ἐκ αὐτοῦ θανάτου αὐτοῦ νὰ καρπωθῆς ἡ τοῦ θουαυροῦ τοῦ τὴν ἀπλήρωσιν οἷας ἤδηποτε ἐπιθυμίας σου, ἠδύνασο πράξαι τοῦτο ἡ ἀνοχὴ;» Ἡ ἐρώτησις ἀπετεινέτω εἰς Γάλλους ὀλίγοι δὲ, νομίζω, ἐκ τῶν οὕτω ἐρωτωμένων ἦθελον δύνηθαι ἐν συνειδήσει καὶ ἐν εὐλικρινείᾳ ν' ἀποκριθῶσιν ἀπορακτικῶς, προτιμῶντες νὰ πολυχρονίσῃ ὁ Θεὸς τὸν Μανδραγῶν μαλλον ἢ ν' ἀπολαύσασιν οἱ ἄλλοι τὴν ἐκπληρωσὴν πάσης ἐπὶ τῆς γῆς ἐπιθυμίας τῶν. Παράλογο δὲ εἶναι νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι οἱ οὕτω φουεντῶν τὸν Μανδραγῶν, ἂν ἔχον τὸ μαγικὸν δάκτυλον τοῦ Γύου, τὸ καθιστῶν ἄσφατον τὸν κτήτορα αὐτοῦ, καὶ ἐστενωγοῦντο ὑπὸ χρηματικῆς ἀνάγκης, ὑπὸ ἐρωτος ἢ περιεργείας, δὲν ἦθελον θέσει ἐνίστε τοῦτο ἐν τῷ στόματι, ἵνα ἐπισκευθῶσιν ἀσφατῶν χρυσοπλήθῃ τὴν ταμίαν, τὰ ἀνάκτορα τοῦ Σουλτάνου ἢ σφῆρατον πλήρως ξένων ἐπιστολῶν.

Ἀρῶ τοιαύτη εἶναι πανταχοῦ ἡ ἀσθενεία τῆς ἀνθρωπίνης φρενῆς, ποῦ λοιπὸν ἐγκρατεῖ ἡ ἀτιμῶν καὶ κατὰ τὴν ἐλαττώμεθα ἡμεῖς τῶν Ἑυρωπαίων; Κατὰ τοῦτο, νομίζω ἐν τῇ Δύσει ἀνθρώπος κατέχων κοινοῦναιν θέσιν, ὅσον ἤδηποτε καὶ ἂν ὑποκαρπῆ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ θουροῦ καὶ ἀισχύροτα, δὲν θέλει παρασθῆ εἰς ἀτιμον πρᾶξιν, εἰ μὴ μόνον ἂν ἔχη μαθηματικὴν οὕτως εἰπεῖν θεομαθίητα ὅτι ἄδύνατος εἶναι ἡ ἀνακαλίψαι αὐτῆς· διότι γνωρίζει ὅτι, ἂν φεραλὴ ἀισχυροῦσας, ὁ κοινοῦναις πᾶσι καὶ θέλει ἐπιπέσει βαρὺς καὶ ἀδυσπόπητος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ καὶ ἂν ἴδωται αὐτὸ ἐκβαλεθῆσθαι ἀμετακλήτως ἐκ τῆς βίβλου τῶν ζώντων ἐν τῇ κοινοῦναι. Πᾶσι αἱ θύραι ἐσονται αὐτῷ κλεισθεῖ, πάντα τὰ πρόσωπα ἀποσφραγισθῶσιν ἀπ' αὐτοῦ καὶ οὐδεμίαν πλῆον ἀνθρώπου χεῖρα θέλει ἐγγίσει. Τοιαύτης δὲ ζωῆς μερικῆς ὁ θάνατος προτιμότερος. Παρ' ἡμῖν ἀπ' ἐναντίας, παρ' οἷς ἐπικρατεῖ ἡ ἀνοχὴ, ὁ φόβος τῆς τοιαύτης τιμωρίας εἶναι πολὺ μικρότερος ἢ ἀτιμωρίας γεννᾶ τὴν ἀνάδειαν· ὅσα ἀλλαγῶ ἀισχυροῦνται ἐν τῷ σκότει διαπράττονται μεσομαρνούσας τοῦ ἡλίου ἀνθρώπου οἷσινες πανταχοῦ ἦθελον λογίζεσθαι κοινοῦναις νεκροὶ πληροῖσι τὰς ἀγυῖας καὶ

τὰς αἰθούσας, καὶ οὐδεὶς ἐνοχλεῖται ὑπὸ τῆς σαπρίας καὶ ἀποφορᾶς τῶν βροκολακῶν τούτων. Ὅλιγα τινα παραδείγματα θέλομαι καταστήσει ἐπὶ μάλλον ἐπαισθητῆν τὴν μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῶν ἑσπερίων διαφοράν. Τὸ συναγματικὸν πολιτεύμα, καὶ τοῦ ὃν τὸ ἄριστον πάντων, εἶναι ὁμοῦ εἰς πᾶν ἀνθρώπινον ἔργον καὶ ἐλαττώματα, ἐξ ὧν τὸ μέγιστον τὸ ὑποβάλλει τὴν ἀπλήξαν πολυμαρτυρῶν ὁμοῦς βουλεύτων. Οὐδεὶς δύναται οὐδ' εἰ τι γινῆναι ν' ἀμφισβῆσθαι ὅτι πανταχοῦ ὑπερόχον βουλευταὶ πολυοῦντες θέσει ἀντὶ χρημάτων· οὐδαμῶς ὁμοῦ θέλει εὐσεβῆ ὁ μὴ προτιμῶν ν' ἀποβῆναι τῆς πεινῆς μάλλον ἢ νὰ κομισθῆ διὰ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ τὸ ὑπὸ πλείστον ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων δημοσιεύθεν ἐκεῖνο ἐγγράφον, δι' οὗ ἀντιπροσώπῃ τις ὑπέσχετο ν' ἀναδείξῃ τινὰ τελευτῶν ἀντὶ ἑκατὸν δραχμῶν προπληρωτικῶν. — Ἄν ἡ ληστεία ἐλυμαίνετο τὴν Γαλλίαν, τὴν Ἑλλάδα, οὐδ' ἀμφισβῆσθαι ἐπιδέχεται ὅτι ὁ φόβος καὶ ἡ ἀνάγκη ἦθελον ἐπιβάλλει κακεὶ πλείστας μετὰ ληστῶν σγῆσι καὶ συνθηκολογίαις· ἀλλ' ἐπίσης ἀναμφισβῆτον εἶναι ὅτι, ἂν κτηματίας τις ἐκαυχῆτο τὸ μεταβαίνει εἰς τὸν ἄγρον τοῦ ἔχον τὸν Κίττον χοροφυλάκα ὁπισθεν τῆς ἀμάξης, ὁ τοιαύτος ἦθελον ἀμείσως ἐρῆθαι ἐπὶ τὸν παρῶντον ὑπὸ τῶν παρεστώτων· καθεὶν ὁ μὴ μάλλον διεπραξέμενος Γαλάτης, ὁ δυνάμενος τὰ αἰσχυρῶτα ἐν τῷ κρηπῶ νὰ κατοικησῇ, ὅταν προκίται νὰ ἐλεῖθρ ἠθροῖα μεταξὺ τῆς ἀσφαλείας τῶν καὶ τῆς τιμῆς, κρᾶξαι ἄμωσας «Fais ce que dois, advienne que pourra». — Οὐχ ἴσως ἀνὰ τὴν ἀντιπρῶτον τῶν ἀνωτέρω εἶναι ὅτι πανταχοῦ ἀβῶρωσι πᾶσι ἀναβιβάζονται πολλὰ καὶ ἐκ ἀκαδημαϊκῶν ἑθῶν· οὐδεὶς ὁμοῦ ἐν Γαλλίᾳ ὑποφύρῃ ἦθελον τολμήσει νὰ πᾶσιν κληθῆναι οἷος ὁ Βερναδάκης, ἵνα δῶσθαι τὴν θέσιν τοῦ ἐπὶ τῶν Τρομπαν, ἔστω καὶ ἀβῶωμένα. — «Πανταχοῦ τὰ πάντα», ὡς λέγει ἡ παροιμία, ἀλλ' ἡ ἀναφῶν τῶν πάντων ἀνοχὴ μόνον ἐν Ἑλλάδι. ἵνα καταδείξῃ τις τὴν ἠθικὴν γυναικῶν τῶν ἄλλων κοινοῦναι, πρῶπει νὰ ἰδρῶσθαι ἀποσπᾶν ἀνὰ ἐν τὰ βῆκα τοῦ πέπλου, τοῦ καλομένου τιμῆ, καὶ σκεπάζοντες ἑλκὸς πονηροῦσας ἴσως τῶν ἡμετέρων· προκίμενος ὁμοῦ περὶ ἡμῶν, ἀρεκαὶ νὰ φουλομετρήσῃ ἐπὶ ἡμῖσιν ὅταν δειρῶν ἑλλητικῶν ἐφημερίδων καὶ νὰ στήρῃ γύρω τοῦ τὸ ἐλέμμα, ἵνα ἰδῇ τὴν αἰσχύροτητα ἔχουσαν τὸν ἀδεῶν νὰ περιεργεῖται ὀλομῶνος εἰς τὰς ἀγυῖας. Ἐντεῦθεν οἱ ἐκόλοι θηρίαῖοι τῶν Ἀβῶν, τῶν Φίλιπ, τῶν Λαγαράδων καὶ ὅσοι ἄλλοι δὲν μᾶς ἀγαπᾶσιν.

Οἱ ἐξευρῶντες ν' ἀναγνώσκουσιν ἠοράθησαν βεβαίως μετὰ πόσης ἐνδομῶν ὀδύνης φράζοντες τὰς ἀλθεῖας καίτας· περὶ δὲ τῶν ἀρχαιμῶν τῆς κακοβουλῶν ὀλίγον ἡμῖν λέγει·

Οἰκοῦν ἐννοεῖ ὁ ἀναγνώστης ὅσοι πλοῦτος ἀμαρτανῶν εἰσφραξίας δύναται ν' ἀνομῆθαι ἐκ τοῦ εἰσέτι παρῶντος τούτου μεταλλίου τῆς ἀνοχῆς. Ἀλλ' ἔτι εἶναι ὅτι πλῆθος ἐπιστημῶν εἰσι δακρυῶν μάλλον ἢ γῆραςος ἀξία. Ἀλλὰ τὸ πᾶσι κριτικῶν τῆς ὑπόθεσιν τοῦ «Τακτοῦσας» ἢ τοῦ ἀδανῶντος· καὶ ἐν τούτοις ὁ ὑπ' αὐτῶν ἐφευρῆς γῆραςος ἀρεκαὶ δύο· ἡ ἡλικία καὶ εἰσέτι δὲν ἐκόπασεν. Ἀριστῶ, καθ' ἡμᾶς, κομωδία εἶναι ἐκείνη, ἐν ἣ ὑπὸ τῶν γῆραςος διαφανῶν τὰ δάκρυα τοῦ ποικιλοῦ, ὡς ἐν ταῖς παλαιωτάταις μεμνημέναις οἱ στήρι τοῦ Ἄνακρῶντος καὶ τῆς Σαπφῆς, ὑπὸ τὰ συναγῆματα τοῦ μεσοῖου. Εἰς τοιαύτην δὲ δύναται, νομίζω, νὰ διασκευασθῇ τὸ κατωτέρω πανεπιστημιακὸν ἐπιστολῶν.

Τὸ καλλίστον τῶν ἀνὰ χεῖρας δραματικῶν ἔργων, ἡ Γαμβρῶ πολιορκία, ὑπεβλήθη εἰς τὴν κρηπῶ τῶν Ἑλληνοδικῶν κατὰ τὸν ὀλομῶναιον ἀγῶνα τοῦ λῆξαντος ἔτους. Καὶ πάντες μὲν οἱ ἄλλοι κρηταί, κρινάτες ὅπως καὶ ἡμεῖς, εὐροῦ τὸ ἔργον καλὸν καὶ ἀξίον τοῦ ἀπονεμθῆναις βραβεῖου, εἰς δὲ μόνος, δι' ἰδιοῦρῶντο πῆγους μετρώσας, διεφάνησεν πρὸς τοὺς συναδέλφους τοῦ, καὶ οὐκ ἀρεκαίσει εἰς τοῦτο ἐδῶμοισας καὶ μετὰ τὴν στέψιν τοῦ ποικιλοῦ, διαμαρτυροῖν τινα, δι' ἣς ἀνομῆται τὰς χεῖρας τοῦ ἀπὸ τῆς βραβεύσεως τοῦτου ἔργου. Περὶ τούτων οὐδὲν ἔχοντες εἰπεῖν τὰς μενονηφίας σεβόμεθα, ἀκόμη καὶ ὅταν τυχωῖν οὕτως, ὡς ἐπὶ τοῦ παρόντος, κομωδία, αἱ δὲ γυναικῶ εἶναι ἐλευθεραῖ, ἐστωσαν καὶ ἄλλοινοῖσι ὡς κωδῶν ἐπὶ τῆς κορυφῆς μιναρῆς. Ἐπαινετὰ καθ' ἡμᾶς εἶναι ἴσως καὶ ἡ ἀυταπάρνησις τοῦ σοφροῦ κληθῆντο, στέφανος εἰς ὑπερόχως τεχνικῶν ποικιλοῦ ἡλίω νὰ φέρῃ ὀπισθοῦν γῆραςος, λακτικῶν πρὸς κέντρα, τῶν ἔργα διπλ. ἔχοντα ὑπὲρ ἐαυτῶν καὶ τῶν κρητῶν καὶ τῶν ἀκρατῶν καὶ τῶν ἀναγνώστων καὶ πάσας ἐν γένει τὰς ψήφους, πλὴν μόνως τῆς εἰδικῆς τῶν. Ἀλλὰ ταῦτα οὐδὲν ἔχοντες κοινὸν πρὸς τὴν ὑπόθεσιν τῆς σκοπομένης κομωδίας, μόνος δὲ ὁ ἀκόλουθος ἰσχυρισμὸς αὐτοῦ περὶ τῆς «Γαμβρῶ Πολιορκίας». «Ὁ Κοωακάσις ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΒΡΩΤΙΚΑΣ ΑΥΤΟΥ ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕΤΑ ΤΗΣ «ΠΑΙΣ ΜΗΤΡΟΣ, δὲν δύναται νὰ ᾖναι κοινὸν πρόσωπον.» Ἄλλ' ἐν τῇ «Γαμβρῶ Πολιορκίᾳ» δὲν περιεχεται οὐτε ἑρωτικῶν, οὐτε σιᾶ, οὐτε φρεσῶν, οὐτε λῆξι, οὐδὲ γρῶ πρὸ ἐρωτικῶν σχέσεων τοῦ ἡρώος πρὸς τὴν μητέρα του· ὥστε ὁ σοφὸς ἐπικριτῆς ἐλλεγεται οὐχὶ ἀτὴν ἀλήθειαν τὸ ψευδεῖ κριτικῆς νόμῳ «συγκαταμῆναις», ἀλλὰ πάντῃ πάντως ψευδόμενος, κατὰ μῆκος, ὕψος, πλάτος, πᾶχος.

Ἐν τῇ πράξει ταύτῃ τοῦ Κ. Καθηγητοῦ καὶ τῆ ἀτιμωρησίᾳ αὐτῆς ἀντακαλῶνται καὶ συνῶφῶνται ὡς ἐν κοίλῃ κατώτερῳ πάντα ὅσα ἀνωτέρω εἶπομεν περὶ τῆς ἀνοχῆς μίπτος τῆς ἀναίδειας· ἂν δὲ καλῶς τις ἐξετάσῃ, εὐρίσκει ἐν αὐτῇ ἰδιοῦρῶντο τε καὶ ὄντως ἐθνικῶν, παρ' ἡμῖν μόνον ἀπαντηόμεν. Καὶ τῶν ὄντι, ἀλλαγῶ οὐδ' ὁ ἐξολοθισμὸς τῶν ἀνθρώπων ἀπορροῖζει νὰ καουρησθῇ, ἂν δὲν ἔχη τοῦλάχιστον τὴν ἐλπίδα ν' ἀποκρίσῃ τὸ ἐγκλημα· ὁ δὲ ἡμέτερος Καθηγητῆς, ὅτε παρῶτα ἐν τῇ «Παλιγνεσίᾳ» τὴν κομωδίαν τοῦ Κ. Βλάχου εἰς κατάλληλον νὰ παρασθῆ ἐν χαμιταπεισίᾳ, ἐργῶν καλλίστα ἐπὶ πλὴν αὐτοῦ εἶχον ἐξουνοῖται τὸ ἔργον καὶ οἱ ἄλλοι Ἑλληνοδίκαι, οἷσινες

* Ἡ φράσις αὕτη καὶ ἄλλαι τοιαῦται οὐχὶ ὀλίγαι, ἐν αἷς ὅτι ἡ κομωδία ἀρῶντο νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὴν σκηνὴν μόνων ἂν οἱ θεαταὶ ἦσαν ἱερῶδουλοῦ τῆς Κορίνθου, περιεργεῖται ἐν διατριβῇ καταγραφῆσθαι ἐν τῇ «Παλιγνεσίᾳ» τῆς 15 Ἰανουαρίου 1871.

μεγάλως ἦθελον ἐκπλαγῆ μαυθάνοντες περὶ τῶν ἐν αὐτῇ οἰδιποδεῖων ἐρώτων, ἐγνωρίζον ὅτι διδασκαλῆσι καὶ τυσομῆσι τῆς κομωδίας ἦθελον συναποκρίναι πλῆθος θεατῶν καὶ ἀναγνώστων· ἐγνωρίζον δὲ καὶ τὸν Κ. Βλάχον μὴ συνειθίζοντα νὰ καταπίνῃ ἀγογγύστας τοιαύτας ὑβρεῖς· ἐν ἐνὶ λόγῳ ἦτο μαθηματικῶς βεβαίως ὅτι τὴν ἐπίστασον θέλει ἐλεγγθῆ ἐν γυνώσει καὶ πεποιθήσει συκοφαντικῶν. Ἡ βεβαίως ὁμοῦ αὕτη ὀδύνη ἀνεγείσται αὐτῷ, διότι ἐγνωρίζον συγγῆρας ὅτι διὰ τῶν μὲκρῶν καὶ ἀσυνῆθες πᾶγμα * διὰ τὸ ὅτι οὐκ ἐν παντὶ ἄλλω τόπῳ,

πολύς κατὰ πόλιν Ἰανουῖ ὑπ' ἀπῶν φρενῶν πλουρῶντες, * * * οὕτῃ ὑπόληψις τοῦ κινῶνται, οὕτῃ ἔδρα του, οὐδ' αἱ μετὰ πολλὰ ἀναδῶνται αὐτοῦται. Πιστεύοντες ὅμοῦ ἡμῶν ἐπὶ ἐπε κενῶς λόγους, αἰσῶματα. Πρῶτον δὲ νὰ ὑποθέσῃται ἐν εὐθείᾳ τὸ ἑλλητικὸν Κοινόν, ὅπως νομίζω, ὅτι τοῦτο δὲν ἔμῃ τὰ τεχνισμάτα καὶ, καὶ ὅτι, ἀπορρίπτοντα τὰ ἀθενῶν καὶ ὠρισμένα κείμενα, ὅτι πιστεύει εἰς τὰς ἀόριστους, ἀνευ ἀριθμοῦ, ἀνευ κειμένων φρασεολογίας, ἄνευ καθῶν ἀρῶν τὸν τελευτῶν ἰσχυρισμῶν τῆς «Ἐφημερίδος ἐν Σκῆπτῶσιν», μεθ' ὅλης τῆς ἐπιστημῆτος καὶ τῆς ἀκρίαιας, μεθ' ὅλης τῆς βεβαίωσῆτος, ἐσπῆν εἰς θέσιν νὰ διαβεβῶνται τοὺς πάντας, ὅτι ἡ ἐν Λαυρίῳ Ἐταιρία ἐ μ ε ν ε ἰ ὅ ἂ ὀλοκρητῶν εἰς τὰς πρώτας προτάσεις τῆς, περὶ παραχωρήσεως πάντων τῶν ἐν Λαυρίῳ δικαιοματῶν τῆς, καταστημάτων, ἢ ἐργῶν τῆς, ἰδιοκτησίῶν τῆς ἐπὶ σκορῶν ἢ ἄλλων γαιῶν, δὲ διαδοκῶσιν καὶ ἐκπατῶσιν τὸ δημοσίον φρονημα, ἀποδεικνύονται ἀντικρῶς κακῆς πίστεως ἐκείνοι, οἷσινες ἀρ' ἢ μὲν λέγουσιν, ὅτι ἐν Λαυρίῳ ὑπάγουσι διὰ τῆς ἐκατομῶν φράγγων ἐναποτεθεμένα, ἀρ' ἔτερος δὲ, δὲν ἀποτιμῶσιν ὑποστρέφῃ τὴν παραδοχὴν τῶν προτάσεων τῆς ἑταιρίας, ἢ καὶ Συνορ. ἐπὶ παραχωρήσει τούτων, ἀντὶ ἐλαττοῦ ποσοτικῆς, ἀντὶ τῆς ἀκρίαιας τῆς ἀμῆσου καὶ ἀνευ δικαιοῦ ἐξακολουθῶσας τῆς ἐκκελευσῆσας, καὶ τῶν ἄλλων ἐκκελευσῆσας ἔργων, ὑπὲρ τοῦ δημοσίου τῆς Ἑλλάδος, τὶ ἔτερον δεκτικῶν ὁ ἰσχυρισμῶς οὗτος, ἢ ὅτι οἱ περὶ δικαιοκρατικῶν φροντες οὐδὲν πιστεύουσιν, ὅτι οἱ κρητῶν μόνον δημοκοποῦσι τῶν ἀποκατακῶν τῆς ἡμετέρας ἔχουσιν ὠσιμῆσιν καὶ θε-

Τοιαῦτον νομίζοντες τὴν ἀρῶνται εἰς τὴν παρούσῃ ἡμῶν κοινοῦναιν κατὰστατον κομωδίαν. Καὶ μὴ νομῖσι τις ὅτι ὁ οὕτω γράφοντες κινῶνται νὰ καταστήσῃ μόνον. Ἡ παρ' ἡμῖν ἀνοχὴ εἶναι γυναικῶν, τὰ δὲ γυναικῶν αὐτῆς, καὶ τοῖς φρονατῶν πάντα τὸν ἰδανικὸν τῆς ἀναδείας τύπον, ἔχουσιν ὁμοῦ ἕκατον κατὰ τὴν κοινοῦναιν αὐτοῦ θέσιν ἰδιαιτέρων κομῶν ἄλας, καὶ ἄλας μάλιστα γυνώσις ἀτίκτων, ὀμῶν διπλ. καὶ γονδροκοπανισμένον, ὅσον ἀμῶσιν εἰς τὴν ἡμετέραν ἀναλογῶν. Ὁ ἀξίον τῶν ἑλλῶν ἑθνικῶν ποικιλοῦ πρῶπει νὰ θυσιάσῃ πολλὰ καὶ τὴν ἐμῶν αὐτῶν λεπτῶν καὶ φιλοκαλῶν εἰς τὴν ἐθνικὴν ἀνάγκην· πρὶν δὲ ἐπιχειρήσῃ νὰ ἀλατῆ τὴν τραγῶν τῆς τῶν γυναικῶν διὰ λεπτοῦ ἐστῆσας, πρῶπει πρῶτον διὰ βαρεῖας σφύρας νὰ δῶσθαι τὸ ἀπαιτούμενον σῆμα εἰς τὴν ἀμῶρρον ἕλιν. Ἐξετάζοντες τὴν ἱστορίαν τῶν δραματολογῶν βλέπομεν ὅτι πανταχοῦ καὶ πάντοτε οὕτω συνέβη. Ὁ Ἀριστοφάνης προηγήθη τὸ Μενάνδρου καὶ ὁ Πλάτων τὸ Τερεντίου ἢ δὲ ἀσπλαγγῶν καὶ βάνασος ἐνίστε εἰρωνεία τοῦ Μολιέρου κατέσθησε δυνατῆν καὶ καταλητῆ τὴν λεπτότητα τοῦ Musset καὶ τοῦ Feuillet.

Ἄν λοιπὸν ὁ Κ. Βλάχος δὲν ἀκριτῶς θαυμάζομενος ὡς φιλοκαλῶς ποιητῆς καὶ ἀπαιτιστοῦ συγγραφεῖ ὑπὸ τῶν εἰδημῶν, ἀλλ' ἀξίῳ τὸν τίτλον ἐθνικοῦ δραματογράφου, πρῶπει νὰ θυσιάσῃ πᾶσαν καλλιλογικὴν μέριμναν εἰς τὴν κοινοῦναιν ἀνάγκην. Παρ' ἑθνικοῦ ποικιλοῦ ἀπαιτούμενον σῆμα οὐχὶ καλῶς στήριχας καὶ εὐφυλογίας, ἀλλὰ στὸ ἄ μ ε γ α ὀ φ ρ ω ν, Ὁs magna sonaturus, ὡς ἔλεγον ὁ Ὀράτιος ἠέλομεν ἕκατον κατὰ τῆς κακίας βεβῶς, πᾶσαν διπλ. σκεδῶν φρασην του, νὰ δῶρῃ εἰς τὴν χυτῶν ἐκείνην τῶν στήριχῶν τοῦ μεσοῖου, τὴν περιεχούσαν ἰὸν ἐχθρῶν, ἀφῆμῶν κωδῶν, καὶ ἰδιῶν κωδῶν λυσῶστων. Ἄν ἡ κομωδία ᾖναι ἀλθῶς ἐκ ἀ τ ο π τ ρ ο ν τ ἡς συ ν η θ ε ἰ α ρ, ὡς θέλει ὁ Κικέρων, δὲν πρῶπει ν' ἀντακαλῶν ἐνδιματα καὶ ψυμῶν, ἀλλὰ γυνώμενος ἡμᾶς καὶ αὐτὸ τοῦ δερμάτος νὰ κατοπτρῆσῃ τὴν καρδίαν καὶ τὰ σπλάγγνα καὶ πᾶσαν ἐν αὐτοῖς φεραδῶσαν καὶ σαπρίαν. Ἐν Ἑλλάδι δὲ ἐπιτυχῆς κομωδία ὅθι ἔκειναι, ἦτις ἦθελον ἀναγκασθῆ καὶ αὐτὸ τοῦ ἐπιθῶντας εἰς χυραφίαν μετ' αἰσχυροῦ ἀνθρώπου ἢ ἀπῶς παρακαθῆσασας αὐτῶ, εὐθὺς μετὰ τὴν παράστασιν νὰ πλῶσιν τὰς χεῖρας καὶ νὰ καπνίσωσι τὰ ἐνδοματῶν τῶν. Ἐν μόνον ἔχοντες ἀκόμη νὰ ἐθυμώμενος τὸν ποιητῆν, περὶ ἐπιχειρήσῃ νὰ ἐγείρῃ ἐθνικὸν γέλωτα παρ' ἡμῖν, πρῶπει ὁ ἴδιος νὰ κλαύσῃ, κοὶ νὰ κλαύσῃ πικρῶς, ὡς ἐκλαύσῃ ὁ Σαίξπηρ, ὁ Πασχάλης, ὁ Swift, ὁ Μολιέρου καὶ οἱ ἄλλοι ἐξοχῶ γελωτοποιοῖ.

Ἄλλ' αἰσθῶμεθα τούτων τινα συνειδητῶς τοιαύτας ὀδύνας συμβούλας τῷ φίλῳ ἡμῶν Κ. Βλάχῳ, ἀναλογίζομενοι, ὅτι ἀκόλου-

* Τοιοῦτον τὸ μικρὸν πρᾶγμα συνέβη πρό τινων ἐτῶν ἐν Γαλλίᾳ. Κακοβούλους τις ἐσοκοφάνησεν τὸν καθηγητῆν Σέου ἂν ἀρνούμενος ἐν ταῖ

βών αὐτῶν· οὐ μόνον τὴν φειδωλότητά του θέλει χάσει, ἀλλὰ καὶ ὡς καλλιτέχνην· θέλει ζημιωθῆ, ἀποβάλλων ἀνεπιστρεπταί τὴν ἐλαφρὰν ἐκείνην χάριν, μετ' ἧς, κομωδῶν τὰ γελοῖα, ἀπαιτῶν ἀκροφῶν· μόνος τῆς ἐπιχειρήσεως, ὡς αἱ ἴπποι ἐκείνου τοῦ Ἐριχθονίου σκίττουσι ἐπὶ τῆς γλῶσσης

« Ἀκρον ἐπ' ἀνθερίων καρπὸν τὸν οὐδὲ κατέκλων. »

Καὶ τὸ ὄντι ὁ Κ. Βιάγγρος οὐδὲν ἔχει κοινὸν μετὰ τοῦ Ἀριστοφάνους, Πλάτου, Μολιέρου καὶ τῶν τοιοῦτων κοινωτικῶν ἠθιμῶν· ἀλλ' ἀνίκει εἰς τὴν οἰκονομίαν τῶν Πηπ, τῶν Βουαβῶ, τῶν Λαγαρπῶν καὶ τῶν ἄλλων διασκαλλῶν τοῦ καλοῦ γερμανοῦ· πολὺ δὲ φρονιμώτα μὴ ἐναγρῶ ἰδικάσαμεν αὐτὸν, τὸν π-όλογον αὐτοῦ μάλλον ἢ τὰς κομωδίας ἔχοντες ὑπ' ὄψιν, καὶ λιπ-ρομονίαντες τὸν

« A sa libre nature laissez donc chaque être. »
τοῦ διαδόχου τῶν ρωσικοῦ θρόνου ἦσαν ἡ ἀλήθης ἐκφρασις τῆς πολιτικῆς τῆς Ρωσσίας, τί εἰσι τότε αἱ ἐκ μέρους τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου δοθεῖσαι ἀμοιβαί εἰς τοὺς νικησάντας τὴν Γαλλίαν καὶ ἀπ' αὐτῆς ἀφαιρούμεναι ἐπαρχίας στρατηγίας, τί τὰ ἐπὶ τῆ νίκῃ τῆς Γερμανίας ἄμεσα καὶ ἑσπέρῃ συγκαταστήσεια τῶν ἡγεμονῶν τῶν Ρωσῶν πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Γουλιέλμον· εἶναι δυνατόν τὸ παραδεχθῆ τὴν τοιαύτην ἀντίφασιν, τοιαύτην ἐπιπολιότητα, τοιαύτην ἀκριτομοδίαν ἐκ μέρους σοβαροῦ καὶ νοήμονος ἡγεμονῶν, ἀκολουθούτων πολιτικῆν ἀρχαίαν καὶ ἀναλλοίωτον· Ἄς μὰς ἐπιτρέψῃ λοιπὸν ἡ Indépendance μὴ τῆ παρατηρήσεως, ὅτι πάντα τὰ ἐσχάτως περὶ πολιτικῆς τῆς Ρωσσίας γραφόμενα, ἐν τῇ γαλλικῇ ἐφημερίῳν, εἰσὶν ἐξῶλα καὶ διως ἀσυνάφιστα ῥήματα, μετὰ μειδιαιμάτων ἀναγνωσθέντα πρὸς τὸν σοβαροῦ κοινῶ, καταταχθέντα δ' εἰς τὴν μακρὰν σειράν τῶν νεολογισμάτων, δι' ὧν ὁ πολὺς γαλλικός ἴδιος ἐθελε τὸ εὐπιστὸν κοινὸν τῆς Γαλλίας, ἀπὸ ἀτυχήματος εἰς ἀτύχημα ὀδηγήσασθαι αὐτό. Ἐὰν, ὡς τοιαῦτα δὲν ἐλάβομεν ὑπ' ὄψιν τὰ θυλλισθέντα ῥήματα τοῦ Διαδόχου τῆς Ρωσσίας, καὶ ἐπὶ αὐτῶν δὲν ἐστρέφοντο κρίσεις γενικωτέρας, νομίζομεν, ὅτι δὲν ἐσπράλαμεν, ὡς δὲν ἐσπράλαμεν εἰς τὰς κρίσεις ἡμῶν, ὅτε δὲν ἀπεμυμώμεθα τὴν συναδέλφον Ἀλεξάνδρην, ἀπαλλάττοντες ὡς ῥήματα εὐαγγελικά καὶ τυφλῶς πιστευόμενα εἰς τὰς πολιτικὰς ἢ εἰς τὰ πολιτικὰ δελτία τῆς κυβερνήσεως τῆς ἐθνικῆς ἀμύνης.

Ἄλλὰ σπεύδομεν νὰ καταβῶμεν τὸν καλαμὸν, διότι αἰσθη-νόμεθα ἐγκαταλίποντα τὰ χεῖλη ἡμῶν, τὸν σαρκαστικὸν γέλωτα, ὅστις, κατὰ τὴν ἡμετέραν θεωρίαν, μόνος διακρίνει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τοῦ κτήνους.

E. A. ΡΟΜΑΙΣ.

Αἱ εἰδήσεις.

Ἡ προαναγγελθεῖσα δευτέρα ἐν Σαλτσβούργῳ τῆς Ἄνω Αὐστρίας συνέντευξις τῶν δύο Αὐτοκρατόρων τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Αὐστρίας ἐγένετο, καὶ ἀρχαῖος τὴν προσημειωμένην ἡμέραν. Κατὰ τὸ ἐκ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ τηλεγράφημα τῆς 26 Αὐγούστου (7 Σεπτεμβρίου), τὴν ἔσπεραν τῆς προηγουμένης ἡμέρας τῆς 25 ἀρχίβη εἰς Σαλτσβούργον ὁ αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος μετὰ τὸν Βίσμαρκ, συνοδευόμενος ὑπὸ πολυαριθμῶν ἀκολουθίας, ἐγένετο δὲ δεκτὸς ἐν τῷ σταθμῷ τὸν σιδηροδρόμου, παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας Φραγκίσκου Ιωσήφ, περιτομωμένου ὑπὸ πολυαριθμῶν καὶ ἀσπαστραπισσῶν χρυσοῦ στρατιωτικῶν καὶ διπλωματικῶν ἀκολουθίας. Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας ἔφερε τὴν στολὴν τοῦ προσωπικοῦ συντάγματος, οὐ εἶναι ἐπισημὸς ἀρχηγός. Ἀπὸ τοῦ σιδηροδρόμου, οἱ δύο ἡγεμόνες διηβνῆσαν εἰς τὰ ἐν τῷ ξενδοχείῳ καταλυματῶ των, ὅπου διέμεναν συνδιαλεγόμενοι ἐπὶ τίσσασα ὄρεα, τὴν δ' ἔσπεραν ἐδοθῆν ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος ἀνακτόρου μέγα γεῦμα. Ἡ δευτέρα συνέντευξις αὐτῆ, νικησὺς τῆς πολιτικῆς τοῦ Βαυῆ, ἐπικυρῶ καθ' ὀλοκλήριαν τὰ πρότερον διαδοθέντα περὶ τῆς κατορθωθεῖσας συνεννοήσεως τῶν δύο μεγάλων ἡγεμονικῶν δυνάμεων τῆς Αὐστρίας καὶ τῆς Γερμανίας. εἶναι ἀληθές, ὅτι, κατὰ τὰ ἐκ Βερολίνου ἀγγέλματα, τὰ φέροντα ὅσον ἐνεστὶ αὐθεντικὸν τύπον, ἡ προηγουμένη τῆς αὐτοκρατορικῆς συνεντεύξεως συνέντευξις τῶν δύο ἀρχικαγκελαρίων Βίσμαρκ καὶ Βάυρ, καθ' ἣν βεβαίως ἐξομολογήσαν τὰ πάντα, ὅπως κατορθωθῆ ἡ ἐπιδικηθῆ δευτέρα συνάντησις τῶν δύο ἡγεμονῶν, ἐγένετο ἄλλως, ὅπως ἀνταλλαγῶσαν ἰδέαι τινας αἰσέφεις, βεβαίως ασα, ὅτι αἱ κυβερνήσεις τῶν δύο Αὐτοκρατοριῶν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ συμφέροντος αἰ καὶ ὑπὸ τῆς αὐτῆς εὐα-χρῆς ἐμπνεύσεως, τῆς εὐχρῆς ἐγκαρδίως συνεννοήσεως μεταξύ ἡ Γερμανίας καὶ Αὐστρίας καὶ τῆς παμύνησεως τῆς εἰρήνης ἐν τῇ Εὐρώπῃ, ὅτι δὲ οὐδέποτε ἐσκοπεῖτο δι' αὐτῆς ἡ συνομιλοῦσας συνθηκῶν ἡ συμβάσεως, πρὸς σκοπὸν ὀφραμένον, δὲ ἄλλως τε οὐδὲν ἐδικαιολογεῖ ἢ προσκαλεῖν τοιαῦτα δὲ εἶσι τὰ γραφόμενα ἡμετεσῆμων ἐν τῇ Correspondance de Berlin· εἶναι ἀληθές ἐπίσης, ὅτι ἡ πρὸς τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ διπλωματικῶς πράκτορας τῆς Γερμανίας ἐγγυλίους τοῦ Βίσμαρκ, περὶ τοῦ ἀποτελεσμάτων τῆς πρώτης συνεντεύξεως τῶν δύο αὐτοκρατόρων, προσπαθεῖ νὰ βεβαίωσῃ, ὅτι καὶ ἡ συνομιλοῦσας τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Αὐστρίας οὐδένα ἐπιθετικὸν σκοπὸν ἔχει, ἀλλὰ ἀπροντικτῶν σκοπῶν νὰ προσεταίρηται ἀλλάξιως πάντα τὰ εὐρωπαϊκὰ Κράτη, ὅπως παμύνησθαι ἀσφάλειαν τὴν εἰρήνην ἀεὶ τῇ Εὐρώπῃ· ἀλλ' ὅμως δυσκόλια δύναται τὴν νὰ παραδεχθῆ, ὅτι δὲν προήλθον αἱ δύο κυβερνήσεις τῆς Αὐστρίας καὶ τῆς Γερμανίας εἰς θετικωτέραν τῶν συνεννοήσεων, ὅτι δὲν κατετέθησαν τὰ συμπεράσματα τῶν συνδιακρίσεων αὐτῶν ἐν ἔγγραφῳ τινί, καὶ ὅτι δὲν ἀνελήθησαν ἀμοιβαίως ὑποχρεώσεις, ἔστω καὶ πρὸς γενικὸν τὸ τέλος, οὐχὶ δὲ πρὸς σκοπὸν ὀφραμένον. Ὅπως δὲ ἀπὸ τὸν γεγονότων τῆς συμφορῆς καὶ τῆς ἐξουσίας τῶν δύο μεγάλων ἡγεμονικῶν δυνάμεων τῆς Εὐρώπης εἶναι τετελεσμένων, παμύνησθαι κεκαρδίως, δύναται δὲ ἀ θεωρηθῆ, ὡς ἐγγυλίως ἀσφαλῆς τῆς διατηρήσεως τῆς τάξεως ἐν τῇ Εὐρώπῃ, κατὰ τὸν ἐνδεχόμενον ἀποπειρῶν τὸν κομωδῶν τῆς ἀνατροπῆς, ἄτινα, ὡς ἔχουσιν τὰ πράγματα σήμερον

ὀφείλουσι μάλλον νὰ φροντίζονται αἱ κυβερνήσεις καὶ τὰ Κράτη, ἢ τὰς ἐπιθέσεις ἐκ τῶν γειτόνων αὐτοῖς.

Ἡ γαλλικὴ ἐθνοσωλευσις παρεδόθη τὴν πρώτασιν τοῦ Claude, ὅπως ὀλοκλήρῳ τὸ γαλλικὸν ἔθνος ὑποστῆ τὰς ἐκ τοῦ πολέμου ζημίας, ἐπιφύραστο δὲ καὶ τὸ ὑπὲρ τῆς πόλεως τῶν Παρισίων αἰτήσῃ δάνειον τῶν 350,000,000 φράκων.

Κατὰ τὴν Βερσαλλίαν στρατιωτικὸν δικαστήριον κατεδικάσαν εἰς τὴν θανατικὴν πινῆν πρὸς ἐκ τῶν ἐπὶ διὰ πετρελαίου πυρπολήσει τῶν Παρισίων κατηγορηθεῖσαν ἑναικίον.

Τηλεγράφημα ἐκ ΠΑΡΙΣΙΩΝ τῆς 25 (6 Ἰουλίου) διέφασε τὰς διαδοθείσας φήμας, περὶ διενέξεσιν ὁμοφρόνων τοῦ Πέρ πρὸς τὸν πρῶτον τῆς Ἰταλίας ἠγῶν. Οὐχ ἦτον νεώτερον τηλεγράφημα ἀνήγγειλεν, ὡς ἐπιμεμένον ἀκριτοῦς τὴν ἀσφάλειαν τοῦ τελευταίου, καὶ τὴν δι' ἑτέρου προσώπου ἀντικαταστήσεια τοῦ Ἀλβέρτου αἱ πρὸς τὴν Ἰταλίαν σχέσεις τῆς Γαλλίας, μετὰ τῶν ἀτυχῶν καὶ ἄσπουδων συνδέσεων τῆς 10 (22) Ἰουλίου, δὲν διατελοῦσαν εὐχάριστος ὁμοίαι· δι' ἐπιπέσεια ἐν τῇ Ἰταλίᾳ τῇ κατὰ τῆς Γαλλίας ἰδέας καὶ ἡ πρὸς αὐτὴν διαστεινίσι. Ἡ δὲ καταστεινίσις τῆς Ἰταλίας κυβερνήσεως ἀποφασισθεῖσα, ὅπως ἀπὸ τῆς Βαυαρίας ζήτησθαι ἐπαρκῶς πίστωσας 15,000,000 φράκων πρὸς ὄφρασμα τῆς Ρωμίας καὶ τῆς Σι-βιταβίας. 25,000,000 πρὸς ὄφρασμα τῶν Ἀλπεινῶν, καὶ 180,000,000 πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ὁμοφρόνων τοῦ ἄλλου βασιλείου τῆς Ἰταλίας, εἶναι ἐπιμεμένον ἀκριτοῦς τῶν διαβησεων αὐτῆς, ἀπέναντι τῆς ἀπειλήσεως αὐτῆν γειτόνων.

Αἱ ἐνέργειαι τῆς Διεύσεως ἀπερρίπτονται εἰς τὸ πλῆθος τῆς Εὐρώπης μέρη. Ἐν τῷ Βελγίῳ ἐπιπέσει ἀπαστασίαι τῶν ἐργαζομένων πολλὰ μεταλλάξει καὶ εἰς πολλὰ βιομηχανικὰ καταστήματα. Ἐπίσης ἡ ἐργασιατικὴ ἐπιπέσεια πρὸς τὰ ἀκρότατα τῆς Ἀγγλίας μέρη.

Κατὰ τηλεγράφημα ἐκ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ, ἡ ἡμετέροισι ἑστρατοκροτοῦ Ἡμετεσῆμων ἀναγγέλλει, ὅτι, ἀπεμυμώσασθαι τῆς Ρωμυνοικῆς Κυβερνήσεως διὰ δικαιοσύνης ἰθακτικῆς πρὸς τὴν Γερμανικὴν Κυβέρνησιν, ἡ τελευταία ὀφραμένη τῇ Ρωμυνοίᾳ, ὅτι, ὅσα Κράτη ἡμετεσῆμων, δὲν κεικται τὸ δικαίωμα τῶν ἄμεσων διπλωματικῶν σχέσεων πρὸς τὰς ξένας Δυνάμεις. Τὴν αὐτὴν πρὸς τὴν Ρωμυνοίαν ἀπάντησιν ἔδωκε καὶ ἡ Πόλις.

Εἰς τὸ ἰταλικὸν ὑποσημειῶν ἐγένετο μεταλλάξις τις, διορισθέντος ὑποσημειῶν τῶν διαστημῶν ἐργῶν τοῦ Βερνικανζὶ καὶ τῶν ναυτικῶν τοῦ Ribotti. Ἐπιπέσει τῆς τῶν Ρωμῶν διορισθῆ ὁ Galda.

ΥΠΕΡΒΟΓΡΑΦΟΝ Α'. Τηλεγράφημα νεώτερον ἐκ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ τῆς 27 (8 Σεπτεμβρίου) ἀναφέρει, ὅτι κατὰ τὰς ἐκ Σαλτσβούργου νεώτερας καὶ ἐκ τῆς ἀσφαλοῦς εἰδήσεως, ἡ συμφωνία καὶ ἡ συνεννοήσις ἐπέβητο τελευτῶ μεταξύ τῆς Αὐστρίας καὶ τῆς Γερμανίας. Ἡ ἀποτέλεσμα δὲ τῆς συνεντεύξεως τῶν δύο αὐτοκρατόρων βεβαίως βεβαίως, ὅτι συνεννοήθη, ἵνα ἀπὸ κοινῆς ἐστρέψωσιν πρὸς τὸν αὐτὸν Κράτων πάντα τὰ ἐν τῷ μέλλοντι ἐνδεχόμενα νὰ προσλήψωσι πολιτικὰ ζητήματα· ἐπίσης συνεννοήθη, ὅπως ἀποφασισθῆ μετὰ κατὰ τὸν ἐνδοχόμενον τῆς Διεύσεως βεβαίως ἀπὸ κοινῆς ἀντιστάσεως αἱ δύο Κυβερνήσεις κατὰ τὸν πρῶτον αὐτῆς ἐπιχειρηθῆσμενων τυχρὸν θετικῶν λύσεων τῶν κοινωτικῶν ζητημάτων. Θεωρεῖται ὡς πιθανὴ ἡ ἐπὶ τῆς προτάξεως τοῦ Ravinel συμφωνία τῆς γαλλικῆς Κυβερνήσεως μετὰ τῆς Συνελεύσεως. Κατὰ τὰ ἀφῶμενα, ἀπεφασισθῆ, ἵνα ὁρῶσθ, ὅτι ἡ Συνέλευσις θα μείνῃ προσωρινή· ἐν Βερσαλλίᾳ, οὐχὶ δὲ ὁριστικῶς. Ἡ γολῆρα ἡλαττοῦτο ἐν τῇ Πρωσίᾳ.

Ἡ εἰς τὸ τυρκικὸν δάνειον ἐγγραφῆ ἐκλείπει τὴν 27 ἐν Λονδίῳ, ἀλλὰ δὲν σημειοῦται, ὑπὸ τίνος ὄρους· φαίνεται, ὅτι ἀπέτυχε.

ΥΠΕΡΒΟΓΡΑΦΟΝ Β'. Νεώτερον ἐκ ΠΑΡΙΣΙΩΝ τηλεγράφημα τῆς 27 (8 Σεπτεμβρίου) ἀναγγέλλει τὰ ἐπόμενα :

- α) Ὅτι, συνεστῆσαν ἐν Βερσαλλίᾳ διπλωματικαὶ ἐπιπέσεις πρὸς τὴν Γερμανίαν, θεωρητικῶς προσερχῆς ἐπὶ τῶν κοινωτικῶν στρατῶν ἐκείσεσις τῶν ἀκροφῶν γαλλικῶν στρατῶν.
- β) Ἐν τῇ ἑθνικῇ Συνελεύσει ὁ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης ὑποσημειῶν, Dufaure ἀνήγγειλεν, ὅτι ἡ κυβερνήσις ἀπερρίπτονται τῶν ἡμετεσῆμων καταστάσεως ὁριστικῶς τῆς ἄλλας τῆς κυβερνήσεως καὶ τῆς Συνελεύσεως ἐν Βερσαλλίᾳ πᾶσαν τὴν Πρωσίαν, ὅτι ἐστρατοπολεμικῶν πρὸς τὸν Γερμανοῦ ἔθνος καὶ ἀσφαλείας τῶν ἡμετεσῆμων παραγράφῳ τοῦ πρώτου άρθρου αὐτῆς, τῆς ὀφραμένης τῆν ἄμεσον ἐν Βερσαλλίᾳ ἐγκρατικῶν τῶν δημοσίων γραφεσῶν. Ὁ Dufaure εἶπεν, ὅτι ἡ κυβερνήσις προτείνει ταῦτα, διότι οὐδὲλας ἐπιπέσει οὐτὸ τὸ μέλλον νὰ ὑποχρεωσθ, οὐτὸ ν' ἀποδεχθῆ θέ-λουσα τὸν ἀπικριτοῦ τῆς Συνελεύσεως ἀπὸ τὸν Παρίσιον. Ἡ Συνέλευσις, μετὰ πολλὰς συζητήσεις, παρεδόθη διὰ ψήφων 308 κατὰ 313 τὴν παράφρασιν, ὁρίζουσαν, ὅτι ἡ Συνέλευσις, ἡ ἐκτελεστικὴ ἐξουσία καὶ ὁ ὑποσημειῶν θέλουσαν ἐξουσιοδοτήσῃ ἐδρεύοντες ἐν Βερσαλλίᾳ. Εἰτα ἡ Συνέλευσις, διὰ ψήφων 332 κατ' 190, ἐπιπέσεια τὸ σύνολον τοῦ νομοσχεδίου τούτου. Οἱ δευτέρου ἀριθμοῦ οὐτὸ ἀποδεικνύουσι, ὅτι πολλοὶ ἀπέστησαν ἀπὸ τῆς ψήφουσας πλειοψηφίας.
- γ) Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας ἀνεγύραστο τὴν 27 (8 Σεπτεμβρίου) ἐκ Σαλτσβούργου, ἀπερχόμενος εἰς τὸ Μόναχον τῆς Βαυαρίας.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ὁ Βασιλεὺς ἡμῶν, μετὰ αἰσίων ἐκ Βενετίας πλοῖον, ἀρχίβη, περὶ τὸ μεσονύκτιον τῆς 25 πρὸς τὴν 26 Αὐγούστου, ἦτοι τὴν τελευταίαν Τετάρτην, εἰς Κέρκυραν. Ἀμέσως τὴν πρῶτην ἀνήγγειλε τὴν ἀρχὴν του τῷ πρωθυπουργῷ Κ. Κομμουνοῦ-ρη, διὰ τοῦ ἐπόμενου τηλεγραφήματος :

«ΚΕΡΚΥΡΑ, 26 Αὐγούστου 1871. Χθὲς περὶ τὸ μεσονύκτιον ἐβόρσα εἰς Κέρκυραν. Νομίζω ἑμαυτὸν εὐτυχῆ, διότι αἰσίως ἐπανήλθον εἰς τὴν ἀγαπητὴν Μου Ἑλλάδα, ἢς ἡ ζω-ακηνία εἶναι ὁ μόνος τῆς ψυχῆς Μου πόθος. Μετ' οὐ πολὺ ἀθ' ἡμῖν εἰς τὴν πρωτεύουσαν.

«ΓΕΩΡΓΙΟΣ.»

Κατὰ πάσαν πιθανότητα, ὁ Βασιλεὺς μετ' ὅλης τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ ἀρικνεῖται εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐντὸς τῆς ἀρχεμῆνης ἐβδομάδος.

Ὁ Βασιλεὺς ἡμῶν, κατορθόμενος εἰς τὴν Ἑλλάδα, διήλθε διὰ τοῦ Γκαστίν, ἐπεσκήρῃ δὲ τὸν αὐτοῦ ἐπὶ λουτροῖς δια-τελοῦντα αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας. Ἡ ἐν Γκαστίν μετὰ-βάσις τοῦ Βασιλέως ἡμῶν ἐγένετο γνωστὴ μόνον διὰ τηλεγρα-φικῶς, καταχωρηθέντος ἐν ταῖς ἐφημερίαις τῆς Τεργεστής καὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, οὐδὲν δὲ περὶ αὐτῆς, ἢ πρότερον ἢ μετ' αὐτῆν, τελεσεσθῆαι, ἀνηγγέλλη ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ ὑποσημειῶν, καὶ τοῦτο ἐξῶδικος· μαθὼν τὰ γεγνημένα.

Τὸν Ἀαὶλ Πασᾶν διεδέχθη εἰς τὴν θέσιν τοῦ Μεγάλου Βε-ζήρου ὁ Μαχμούδ Νεδίμ Πασᾶς, ὑποσημειῶν ἐπὶ τῶν ναυτικῶν, πρῶτον τὸν τίτλον μουφροῦ καὶ βεζήρου. Ἡ κηδία τοῦ ἀπο-βιώσαντος Βεζήρου ἐγένετο τὴν ἐπομένην τῆς ἀποβιώσεως του ἡμέραν, πανηγυρικωτάτη καὶ μεγαλοπρεπῆς, ἀπέρου συρροῶ-σάντος εἰς αὐτὴν πλῆθος. Οἰκισθῆσαν τιμῆ καὶ οἰκισθῆσαν ἐπαρῆσις· λήθη· ἐκ μέρους τῆς Ὁθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, ἐπὶ τῇ ἀπολείᾳ τοῦ Ἀαὶλ Πασᾶ, εἰσι καὶ ἐλλογῶν καὶ δεδι-κασιολογημένων· διότι ἀληθῶς ὑπῆρξεν ἐκ τῶν σπανίων ἀνδρῶν, τῶν πολλοκλήρῳ καὶ πολυτροπῶν· ὑπὲρ τῆς Πατρίδος τὸν ἐργα-σθέντων καὶ ἐπιφανῶς προσενεγκάντων αὐτῇ ὑπηρεσίας· ὁμο-λογηθέντων δὲ, ὅτι ἡ πρὸς τὰ ἐν τῇ Τουρκίᾳ χριστιανικὰ εὐλα πολιτεία τοῦ Ἀαὶλ Πασᾶ ὑπῆρξεν νοήμων καὶ εὐλαβῆς εἰς τὰ πολλα.

Τηλεγράφημα ἐκ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ, τῆς χθὲς Κυρι-ακῆς 29 (10 Σεπτεμβρίου) ἀναγγέλλει ὅτι ὑποσημειῶν ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Τουρκίας διορισθῆ ὁ Σερβέρ Ἐρσένος, προαχθεῖς αὐτοκράτωρ καὶ εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Πασᾶ.

Καὶ ἑτέρος σημαντικὸς ἀνθρ τῆς Τουρκίας ἀπέβωσε, δύο ἡμέρας μετὰ τὸν Ἀαὶλ, ὁ ἀνευ καρποφυλακικοῦ ὑποσημειῶν καὶ πολλαῖς βεζήρσεσας Κυπριαστῆ Μεχμέτ Πασᾶς, ὁ ἀπὸ πινῶν ἡμερῶν τὰ λούσθια πνέων. Εἰς τὸ ἐπὶ τῶν κρατιωτικῶν ὑποσημειῶν, ἀντὶ τοῦ Ἀβνῆ Πασᾶ, διορισθῆ ὁ Βεσᾶδ Πασᾶς, πρῶτον ἀρχηγός τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς καὶ βεζήρ τοῦ Ἰεμῆν.

Ἀτμοκίνητον ἀμερικανικὸν, τὸ «Westfield», ἀνήκον εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐπὶ διασκέδασις πλοίων, εὐμῆγεθες δὲ, κατε-στράφη, καθ' ἣν στιγμήν ἀποκοιμημένου τοῦ μετὰ τῆς προκυ-μασῆς συνδεδεσὸς αὐτοῦ κίβου, ἐξέπλεεν ἐκ Νέας Ἰόρκης. Διορ-θιζόμενον τὸν λειψάνον αὐτοῦ, ἀνετινῆθ ὀλοκλήρῳ εἰς τὸν αἴρα, θραυσθῆν εἰς μωρία τὸ πλείστον τεμάχια, μετὰ τῶν λε-πτὰ δὲ τὰ λείψανα αὐτοῦ ἐβυθίσθητο εἰς τὸν πυθμένα. Ἐκ τῶν ἐπιθαμβιῶνων αὐτοῦ ἐθανατώθησαν οὐκίως διακίσεια καὶ δε-καετῆ, μετὰ βίας δὲ καὶ ὡς ἐκ θαύματος ἐσώθησαν οἱ ἐπιπολιοῦ-των ἐπιβάταιν, σπυσεσῶσαν ἀπὸ τῆς προκυμασῆς τῶν λειψάνων· Ἐκ τῆς γενομένης ἀναμύνησεως προκύπτει, α) ὅτι ὁ λέβηθ, καί-τοι κρηβίσι ἀκόσμητος στερεὸς παρὰ τοῦ ἐπιβεωρητοῦ τῶν ἠνωμένων Κρατῶν, ὅτε ἐσχάτως τὸν ἐπισκέψθη, οὐχ ἦττον ἦγεν ἡλικίαν ἐνεῖα ἔτων, ἐπὶ τοσοῦτον δὲ ἢν ἐξωφόμενος καὶ λειψάνοις εἰς τῶν μέρη, ὅπως ἐγένετο χρεῖα νὰ τεθῆσι πλάκες νέου· β) ὅτι ἡ πίεσις, ὅτις, κατὰ τὸς Κανονισμοῦς, δὲν ἐπέπεσε νὰ ἦναι μείων τῶν 25 λίτρων κατὰ τετραγωνικὸν δακτύλον, πολλαῖς ἤχη εἰς πῆσιν λίτρῶν 29, ἐνίστε δὲ καὶ 36· γ) ὅτι ὁ μηχανικός δὲν ἦτον εἰς τὴν θέσιν του, καθ' ἣν στιγμήν ἐπέβητο τὸ δυστύχημα.

Ἀναγράφοντες τὸ δυστύχημα τοῦτο, παρακαλοῦμεν τοῖς τόσῳ σφοδρῶς ἐπιθετικῶν κατὰ τῆς Ἑλληνικῆς Ἀτμοπολι-τικῆς Βταρίας νὰ μὴ λησμονώσιν, ὅτι τὰ ἀτυχήματα εἰσι κοινὰ, καὶ ὅτι ἀπὸ εἰς μετὰ καὶ πλοῖα καὶ ἰσχυμένα ἔθνη συμβαίνεισι συμφοραί, ἐξ ἀμελείας ἀδικαιολογητοῦ, δὲν πρέπει νὰ ἐπιπέσειον τόσῳ σφοδρῶ κατ' ἐλλείψεων ἡμετέρων, πολ-λῶ ἀπεχουῶν τῶν παρὰ τῆς ἐν Νέῳ Ἰόρκῳ ἀναμύνησεως βεβαίω-θεσῶν, ἐπὶ τῇ ἐκρήξεως τοῦ ἀμερικανικοῦ ἀτμοκίνητου. Εὐ-τυχῶς τοιαῦτα ἀτυχήματα δὲν συνέβησαν ἐν ταῖς ἑλληνικαῖς ἀτμοπολιτικῶν, ὅστε ἐκ μέρους τῶν διευθυνόντων αὐτὰ τοιαῦτα παρεστῆρη ποτε ἀκροαία ἢ βεβουμία, οἷα ἐβεβαίωθ ἐν τῇ Ἀμερικῇ.

Τινες ἐκ τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις συναδέλφων παραπονοῦνται, διότι δὲν ἀποτέλλονται εἰς αὐτὰς τὸ ἡμέτερον φύλλον ἐπὶ ἀνταλλαγῇ. Αἱ συναδέλφω αὐτὰ δὲν πρέπει νὰ ἀποδώσῃ τὸ τοιοῦτον εἰς αἰσθημὰ τι, διάφορον τοῦ πραγματικοῦ. Ἦν ἀποφασισόμεν νὰ ἀνταλλάσσομεν πρὸς πάσας τὰς ἐφημερίδας τῶν ἐπαρχίῳν, θὰ ὑποχρεωθῶμεν ν' ἀποστέλλομεν ὑπερὰ τὰ πενήτη-κοντα φύλλα δις τῆς ἐβδομάδος. Εἰς ἀπαάντην τοιαύτην, ζημιού-σαν καὶ ἄλλως τὰς μεγάλας ἐφημερίδας, δὲν νομίζομεν, ὅτι ἐσμεν ὑποχρεῖν νὰ ὑποβληθῶμεν. Τόσῳ δὲ ἦτον δικαιονεῖται τινες ἐκ τῶν ἐπαρχιακῶν ἐφημερίδων ν' παραπονῶνται, ὅσο, ἀντὶ τῶν δύο μεγάλων φύλλον, ἄτινα ἡμεῖς ἀποστέλλομεν καθ' ἑκάστην ἐβδομάδα, μόνις ἀνὰ δεκαπενταήμερον θὰ λαμ-βάνομεν ἐν τμήμα χάρτου εἰς τέταρτον, ὑπερὰ τὸ ἦμισυ πλεό-νυμον δικαιοδικῶν πλειοψηφισμῶν. Αἱ ἀνταλλαγῆ γίνεται ἐπὶ ὄροις ἴσους. Οὗτω οὐδεμία τῶν εὐρωπαϊκῶν ἐφημερίδων ἐπι-κατανεμει νὰ ἀνταλλάσῃ πρὸς τὰς ἑλληνικάς, αἰτίνας εἰς τοῦ-το δὲν παρεπονεσῶσαν· διότι ἐκείναι μὴ ἐκδίδονται καθ' ἑκάστην καὶ εἰς μείζον σχῆμα, αἱ ἡμετέροι δὲ μολὶς δις τῆς ἐβδομάδος.